

Március 21. – Szent Benedek apát

Szent Benedek a nyugati szerzetességnek atyja. Ő alapította a 13. századig szinte egyeduralgó Bencés rendet, a mely elévülhetetlen érdemeket szerzett a római kultúra megmentésével, a germán népek térítésével, a tudomány, a művészet és az istentisztelet ápolásával. Ez a rend ma is a világegyház egyik legnagyobb rendje.

480 táján született a közép. Itáliai Nursziában, amelynek népe ismeretes volt szívósságáról. Ez a szívósság őrá is jellemző volt. Előkelő család sarja, elsőrendű nevelésben részesült. Magasabb tanulmányait Rómában végezte, ahol az ifja léhán hódoltak szenvedélyeiknek. Ízig-vérig keresztény lelke mély megdöbbenéssel szemlélte ezt a világot. Megfogalmazódott benne, de csak szeretett dajkájának merete bevallani, hogy elhagyja a világot. Az Úr Krisztus szavai érlelték benne az elhatározást: „Mindaz, aki elhagyta házat, vagy fivéreit, vagy nővéreit, vagy atyját, vagy anyját, vagy feleségét, vagy gyermekeit, vagy földjeit az én nevéért, százannyit kap és az örök életet fogja örökölni.” (Máté 19,29)

A Szabin hegyek közé indult, az Anio folyó vadregényes völgyébe, a Subiaco mellé. A város fölött emelkedő kolostor egyik szerzetese, Románus adata rá a remete öltönyt, kijelölt számára egy nehezen megközelíthető barlangot (Sagro Speco) lakhelyül és gondoskodott a szegényes élelmezéséről. 3 évet töltött itt az imádságnak, elmélkedésnek szentelve magát, magányát csak a szél hangja és az ételszállító csengettyűje törte meg. A világ felé húzó vágyaival küzdött, ilyenkor levetkőzött és a barlang előtti tövisbokorba vetette magát, abban néhányszor megfordult. Testi szenvedélyei erre megjuhászodtak és békét hagytak hűséges lelkének. A 3. év végén pásztorok akadtak rá, elvitték hírét és hamarosan sokan látogatták meg, kik tanácsért jártak hozzá és követni a karták őt. A subiaco-i tartózkodásának rövidesen vége lett, mert a vicovari szerzetesekhez is eljutott a híre, akik előljárójukká választották. Benedek elfogadta ezt a tisztséget, a laza szerzetesek között komoly fegyelmet akart szervezni. A szerzetesek megfélelkezve magukról meg akarták mérgezni. Azonban a mérgezett bort

tartalmazó kancsó Benedek keresztvetésére darabokra tört. Ekkor Benedek visszatért Subiaco-ba. Második itt tartózkodása termékenynek bizonyult. Sokan szánták el magukat az evangéliumi életre és követték őt, vezetőjüké választva Benedeket. Lassan remeték csapata vette körül őt, így egymás után építette kolostorait, ahol 12-12 szerzetes lakhatott. Bensőséges szerzetescsaládi élet folyt itt, amelynek éltető lelke Benedek volt. Legszívesebben a kezdők nevelésével foglalkozott. Itt csatlakozott hozzá két előkelő ifjú, egyikük apja gazdagon megajándékozta a szerzetesrendet. Csaknem 35 esztendő telt el Benedek (akkor 50 éves), mikor az egyik pap áskálódása távozásra bírta. Megbízható szerzetesekre hagyta a telep vezetését, és a Rómát Nápollyal összekötő úton lévő Montekasszino hegyére ment. A hegyen akkor még Apolló oltára állt és pogányok laktak a környéken. Szokott elszántságával lerombolta a pogány isten szentélyét és 529-ben megalapított a Bencés rend anyaházát. Az itt töltött 14 év intézményének jelmondata: ora et labora = imádkozzál és dolgozzál, a bensőséges lelki élet és a munka (kézimunka) ideje volt. Fölépítette a templomot és a kolostort, benépesítette a szent hegyet. Rómaiak, szegények, gazdagok, barbárok gyülekeztek itt, akiket megtérített, otthonná alakította a vadont és tapasztalatai alapján megírta az egész nyugati szerzetességnek ma is alapul szolgáló szabályzatát, a Regulát.

Hogy az Úr Isten mennyire szerette és a világ mennyire kegyelte, arra példa találkozása a gótok királyával, Totilával. 542-ben. A gót király próbára akarta tenni és testőrkapitányát küldte el Benedekhez királyi ruhában. Benedek már messziről rákiáltott a kapitányra, hogy „Tedd le fiam a fényes királyi ruhát, mert nem illet az meg téged. „Erre maga a király indult el, de amikor meglátta az ősz aggastyánt, fölségesen nyugodt alakja úgy megigézte, hogy ő, Itália ura a földre rogyott és csak akkor tudott felállni, mikor maga Benedek segítette fel. A nyers erő hódolata volt ez a szellemi és erkölcsi felsőbbség előtt, ami előre jelezte, hogyan hódolnak majd később a műveletlen germánok Szent Benedek Krisztus-hírdető fiai előtt.

Szent Benedek 543. március 21-én halt meg, testét testvére, Szent Skolasztika mellé temették az Apolló szentély helyén álló főoltár elé.

† Úr Isten, ki Szent Benedeket csendes, de példás és eredmény dús életéért az örök dicsőséggel jutalmaztad meg Mennysországbán, engeddd kérünk, hogy mi is megvetvén a földieket, csendesen éljünk hivatásunknak és ezért az örökké tartó jutalmat elnyerjük. A mi Urunk, Jézus Krisztus által. Ámen.

Március 22. - Svéd Szent Katalin szűz

Svéd főúri család sarja. Apját, Ulf-ot a ciszterciták rendjében boldogként tisztelik, anyja a középkor egyik jelentős személyisége, Szent Brigitta.

1331-ben született, ő a szent életű szülők 8. gyermeke. 13 éves korában elvesztette édesapját. 14 évesen, apja akaratának megfelelően, hitvese lett egy vallásos, főúri fiúnak, Eggartnak. A fiatalok 4 évig éltek együtt, közös megegyezéssel, mint testvérek, mindketten megtartották szüzességüket. Az eszményi szeretetben, önmegtagadásban töltött 4 év után 1350 körül Katalin, férje beleegyezésével Rómába ment, édesanyját meglátogatni. Brigitta a férje halála után megalapította Svédországban női szerzetesrendjét, majd Rómába költözött. Katalin férje meghalt, így Katalin Rómában maradt. A következő 23 évben a legpéldásabb gyermeki kegyelettel tartott ki édesanyja mellett, leghűségesebb kísérője, legmegértőbb tanítványa, legbuzgóbb követője lett, és anyja halála után is az ő munkájának szentelte életét.

Róma, a két nő odaköltözésekor, a 14. században siralmas helyzetben volt. 1305 óta a francia eredetű pápák nem Rómában tartózkodtak, hanem a francia Avignonban. Róma a demagógok martaléka lett, napról- napra pusztultak műemlékei, lakosai és tekintélye. A francia befolyás alá került pápák sem tudtak az elharapózott visszaéléseknek gátat vetni. A széles látókörű, mélyen szent, hatalmas tetterejű Brigitta és oldalán a leghűségesebb gyermeke, Katalin felismerték, hogy ki kell emelni Rómát szomorú helyzetéből és a pápákat vissza kell hozni az örök városba.

A két nő több, mint két évtizeden át látogatták Róma templomait, szegényeit, kórházait. A Svédországban alapított zarándokház segítségével és Brigitta svédországi tekintélyével, népszerűségével Rómába vonzotta honfitársait, főként a fiatalokat. Lankadatlanul írtak királyoknak, fejedelmeknek az avignoni pápaság megszüntetése érdekében. A pápákat hol kérve, hol korholva buzdították a visszatérésre. E hivatás kedvéért sok fiatal kérőt utasított vissza Katalin. Segítette édesanyja munkáját és részesült dicsőségében. IV. Károly császár, Petrarca olasz költő, Szienai Katalin mellett Szent Brigittának és Szent Katalinnak köszönhető,

hogy 1367-ben átmenetileg, majd 10 év múlva véglegesen visszaköltöztek a pápák Rómába.

1372-ben Brigitta és Katalin a Szentföldre utaztak, ahonnan Brigitta betegsége miatt hamar visszatértek. Brigitta 1373. július 31-én halt meg, Katalin édesanyját a svédországi Wadstenában a Brigitta apácák kolostorában temette el. A svéd Brigitta apácarend és a később alapított férfi rend 1370-ben pápai megerősítést kapott. Katalin édesanyja iránti hűsége jeléül a Brigitta rend kolostorába lépett, kis idő múlva annak rendfőnöknője lett. Minden igyekezetével azon dolgozott, hogy édesanyja szándékainak megfelelően vezesse őket és minél többet adjon az Úristen közelségében élőknek abból a lelki vigasztalódásból, amelyet az édesanyjától tanult és amelyről művet is írt. Brigitta sírja mellett sok csoda történt, így Katalin 1375 és 1380 között Rómában tartózkodott, anyja szentté avatásának procedúrája miatt. A per végét nem élhette meg, mert 1381. március 24-én a svéd apácák között elhunyt. Maradványait az édesanyja mellé temették. 1474-ben avatták szentté.

† Örök mindenható Úr Isten, ki Szent Katalint a keresztény tökéletességre ernyedetlen törekvése miatt minden veszély ellen oltalmaztad, add kérünk, hogy példája nyomán a keresztény tökéletességre törekedvén, e földön oltalmazd, a Mennyországban pedig az örök dicsőségre méltók legyünk. A mi Urunk, Jézus Krisztus által. Ámen.

Március 23. - Szent Viktorián püspök, vértanú

Hunnerich 477-ben lett a vandálok királya, arianus eretnek volt. Uralkodásának kezdetén bár nem örömmel, de elnézte a keresztények ajtatosságát. Nagyra becsülte az adrumentumi születésű Viktoriánt, Carthago város parancsnokává tette. Miután a keresztények ebben megnyugodva olyan helyeken is végezték ajtatosságaikat, ahol Hunnerich király apja idejében is tilos volt, a király sértve érezte apja emlékét, ezt megtiltotta. A tilalmat nem követte engedelmesség. Hunnerich először a kolostorokban élő szüzekben, majd a papokon és egy év leforgása alatt minden katolikuson oly nagyban kegyetlenkedni kezdett, hogy mindenütt vérük folyjon. Viktoriánnak is megüzente, hogy hagyjon föl katolikus hitével. Viktorián a királyi akarat jelentőinek így felelt: „Mondjátok el a királynak, hogy én Krisztusba vetem teljes bizodalمامat. A király tetszése szerint kárhoztasson tűzre, vettessen vadaknak, vagy rendeljen akármi kíntást: én a katolikus anyaszentegyházhoz tartozom, melyben megkeresztelkedtem, el nem hagyom soha. Ha ezen kívül más élet nem volna, sem tudnék háládatlan lenni Isten iránt, kinek ismeretére jutni szerencsés valék, és ki mennyei kegyelmét velem oly gazdagon éreztette”.

Erre a megnyilatkozásra feldühödött a zsarnok Hunnerich és a legvadabb csigázásra ítélte Viktoriánt. Ő pedig a szép koronáért örömmel megvált földi életétől.

† Jézusom, Istene: ne engedd, hogy engemet valaha egyedül igaz anyaszentegyházadtól elszakasszanak!

Március 24. - Szent Gábor főangyal

Nagy vigasztalásunk, hogy vannak angyalok, akik kezdettől fogva polgárai annak a hazának, ami felé mi még útban vagyunk. Ők ezen az úton hívóink, példaképeink, segítők és vezetőink. Igen hálásak lehetünk a Szentlélek Úristennek, hogy három angyalt név szerint megismertet velünk: Szent Mihályt, Szent Gábort, és Szent Rafaelt. A három főangyal ama a hét közül való, kik az Úr előtt állnak. (Lukács 1,19) A hét szeráf angyalnak Isten országában az a feladata, hogy mint az isteni szeretetnek, mindenlátásnak és ítéletnek láng- követői, az emberiséget irányítsák. Mintegy a titokzatos hétágú gyertyatartó karjai ők, arra hivatva, hogy Isten világosságát terjesszék a történelem szentélyében. Jelképezik egyben a Szentlélek hét ajándékát és Isten kegyes léleksegítésének zálogait, a hét szentséget.

Gábor főangyalnak Isten főként arra adott megbízást, hogy hírül vigye a hivatottaknak Isten terveit. Megjelent ő Dánielnek, és a zsidók fogságában, Babilonban nagy látomásokban megmutatta neki az üdvtörténet fejlődését, a nagy birodalmak harcait és pusztulását, Izrael szabadulását és a Messiás jövő országát. Mikor Dániel tűnődött és vívódott látomásai értelmén, Gábrriel magyarázta meg neki a kos és a bak látomását, valamint a hetven esztendő látomását. Ő volt az, aki megjelent az áldozatot bemutató Zakariásnak a tömjénoltár jobb oldalán és hírül adta neki Keresztelő Szent János születését és váltságunk kezdetét. (Lukács 1,11)

Legjelentősebb küldetése Názáret volt, amikor Máriának adta hírül szeplőtelen fogantatását. (Lukács 1,26)

Így lett Gábor főangyal az evangélium angyala, a megtestesülés szava. Valahányszor megszólal a reggeli, déli, esti harangszó akár a legeldugottabb kis faluban, minden áhítatos lélek imádkozza az „Úr angyala köszönté a boldogságos Szűz Máriát” kezdetű angyali üdvözlétet.

Gábor főangyal nevének jelentése: erős férfiú, Isten erős embere: férfi, aki csendes, de égő tőzzel, rendíthetetlen erővel és hűséggel hirdeti és képviseli az Úristen nagy gondolatait.

† Mindenható és végtelen irgalmú Úristen, ki valamennyi angyalok közül Gábor főangyalt választottad Szent Fiad megtestesülésének kijelentésére, engedd, kegyelmesen, hogy mi kik e földön ünnepét üljük, a Mennyországban segítségét élvezhessük. A mi Urunk, Jézus Krisztus által. Ámen.

Március 25. - Gyümölcsló Boldogasszony ünnepe

Galilea tartomány kis városában, Názáretben élt Mária és József. Dávid király nemzetségéből származtak. Ők voltak az emberek közül arra választva, hogy a világ üdvözítőjének dajkái legyenek.

Midőn az isteni gondviselés emberi nemünket alkalmassá tette a megváltó elfogadására, Isten elküldte Gábriel Máriához.

“Isten pedig a hatodik hónapban elküldte Gábriel angyalt Galilea városába, amelynek Názáret a neve, egy szűzhöz, aki el volt jegyezve egy férfival. A neve József volt, Dávid házából, a szűz neve meg Mária. Bement hozzá az angyal és így szólt: Üdvözlégy, kegyelemmel teljes, az Úr van teveled. Őt zavarba ejtette ez a beszéd és elgondolkodott, hogy miféle köszönés ez. Az angyal pedig folytatta: Ne félj, Mária! Kegyelmet találtál Istennél. Íme, méhedben fogansz és fiút szülsz, és Jézusnak fogod nevezni. Nagy lesz ő, a Magasságbeli Fiának fogják hívni; az Úristen neki adja atyjának, Dávidnak trónját, és uralkodni fog Jákob házában mindörökké és királyságának nem lesz vége. Mária erre így szólt az angyalhoz: Miképpen lesz ez, hiszen férfit nem ismerek? Az angyal ezt felelte neki: Szentlélek száll rád és a Magasságos ereje megárnnyékoz téged, ezért a Szentet, aki tőled születik, Isten fiának fogják hívni. Íme Erzsébet, aki a te rokonod is fiat fogant öregségében és már a hatodik hónapban van, akit magtalannak hívtak, mert Istennek semmi sem lehetetlen. Mária erre így szólt: Íme az Úr szolgálóleánya, legyen nekem a te igéd szerint. És eltávozott tőle az angyal. (Lukács 1, 26-38)

Ennek a csodálatos történetnek emlékezete a mai nap, magyarul Gyümölcsló Boldogasszony napja. A Mária tiszteletére szentelt ünnepnapok közül a legrégebbi.

Ha mi ez idő tájt kertjeink körül szorgoskodunk, és az őszre, télire valót sok fáradsággal elvetjük, ezt jól tesszük. Még jobban tesszük, ha szívünkbe oltjuk Máriának ékes magaviseletét, és szavait: „Íme az Úrnak szolgáló leánya, legyen nekem a Te igéd szerint.”

† Úr Isten, ki a te örök igédet boldogságos szűz méhében megtestesülni akartad, enged, kérünk: hogy kik őtet Isten anyjának ismerjük, hathatós közbenjárására általad megsegíttessünk. Ugyan azon mi Urunk, Jézus Krisztus által. Ámen.

† Úr Isten, te magad akartad, hogy a Boldogságos Szűz Mária az Angyal üdvözetére egy szülött Fiadat szűz méhébe fogadja a Szentlélek ereje által. Amint tehát ez áldott szüzet Szent Fiad anyjának hisszük és tiszteljük: úgy gyermeki bizalommal kérünk, engedd szent életét utánoznunk, s ez úton az örök boldogságba eljutnunk. A mi Urunk, Jézus Krisztus által. Ámen.

Március 26. - Szent Emmánuel vértanú

Valószínűleg Kis- Ázsiában szenvedett vértanúságot 300-ban.

Március 27. - Damaszkuszi Szent János egyházdoktor

János azok közül az igénytelen, szent életű és tudós szerzetespapok közül való, akik életüket kápolna és könyvekkel teli cella magányában élik le, akiknek munkássága a kornak és utókornak óriási értéket jelent, de szerzetesi élete részletei a világ előtt nem ismeretesek.

A 7. század vége felé született Damaszkuszban, amikor a mohamedán szaracénok uralták a várost. Családja keresztény volt, a magas állami hivatalok apáról- fiúra öröklődtek. Ez a tény nagy vagyont és tekintélyt biztosított. János eredeti neve Manzur volt. Fogadott testvérével, Kozmással együtt gondos nevelésben részesült. A legnagyobb valószínűség szerint János a tanulmányai befejezése után elfoglalta apja hivatalát Damaszkuszban.

Szomorú eset avatta őt íróvá és hitvédővé. A szomszéd görög birodalom császára, Izauri Leó 726-ban rendeletet bocsátott ki, amelyben a szentképek tiszteletét, mint bálványimádást megtiltotta. 4 évvel később újabb intézkedéssel a szentképek lerombolását rendelte el. Ezzel megindította a képrombolás 120 évig tartó kegyetlen és barbár harcát. Ezek a rendeletek a keresztények között ellenállást váltottak ki. János a képek tiszteletének érdekében három védelmet írt, amelyben kifejtette, miért nem bálványimádás a képek tisztelete. „Bűnösen cselekednénk, ha az ember alkotta képeket isteneknek gondolnánk és azokat Istent megillető tiszteletben részesítenénk. Mi azonban ezt egyáltalán nem tesszük.” Ez a bátor és világos állásfoglalás a bizánci császárok képromboló munkájának hatalmas gátat vetett, János ellen a szitkozódáson kívül semmit nem tehettek.

Nemsokára János otthagyta a nagy vagyont és az előkelő állást és testvérével a Jeruzsálem mellett levő Szent Szabás kolostorába vonult. Őt pappá szentelték, testvére Fóníciában püspök lett. János élete végéig a tudománynak, az irodalomnak és a lelki életnek élt. Tollal nagy szolgálatot tett az Úr Krisztus igazságának. A képek tiszteletéről írt védőírási diadalra segítették a katolikus igazságot. „Ismeret forrás” címmel foglalta össze a régi görög egyházdoktorok tanításait. Ez volt az alap a későbbi nagy latin hittudósoknak, Aquinoi Szent Tamásnak és társainak, a katolikus hitigazságok kifejtéséhez, amelyből ma is

élünk. Szerzetespapi erényeiből az alázatosság emelhető ki. Lelki vezetője próbára akarta tenni alázatosságát. Kiküldte néhány kosárral a piacra, hogy dupla áron adja el őket. Az emberek nem ismerték fel korábbi magas rangú vezetőjüket, így a magas ár hallatán erősen szidalmazták őt. János szelíden, csöndesen fogadta a gyalázásokat. Egyetlen vásárló ismerte fel, aki kérésére azonnal kifizette a magas összeget. Alázatosságának példája, hogy önmagáról semmit sem írt, saját dicsőségét nem örökítette meg.

749-ben Jeruzsálemben halt meg, a Megváltó sírja közelében, akiért élt és dolgozott. Ez a bátor és világos állásfoglalás a bizánci császárok képromboló munkájának hatalmas gátat vetett, János ellen a szitkozódáson kívül semmit nem tehettek.

XIII. Leó pápa, aki kiemelte Damaszkuszi János munkásságát, tiszteletét az egész egyházra kiterjesztette és egyházdoktori címmel tüntette ki.